

Any XXXI · juliol 2015

portalobert

REVISTA DEL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

n°
106

Nous lectors i acòlits per a servir l'Església

Temps d'estiu, temps de Déu!

contingut

- 2 Editorial
- 3 Qüestions d'actualitat
- 4 Crònica i agenda
- 6 Visita dels sacerdots del IEME
- 7 Setmana Santa al Seminari
- 8 Pregària-Testimoni
- 9 Ordenacions Diaconals
- 10 Seminari Menor
- 12 Ministeris d'acòlit i lector
- 14 Sortida del curs propedèutic
- 15 Admissió als ordes

portalobert

nº
106

Juliol 2015

Director: Mn. Miquel Ramon
Redacció i Edició: Pep Roca, Vicenç Martí i Àngel Acedo
Fotografia: Àngel Acedo

Edita:
 Seminari Conciliar de Barcelona
 Diputació 231 - 08007 BARCELONA
 Tel. 93 454 16 00
 Fax 93 454 90 12

Correu electrònic:
 seminari@seminaribarcelona.net

Disseny i Maquetació:
 David Molins - damoka
 damokastudio@gmail.com

Impressió:
 Gràfiques Ossó, S.L. - Tel. 93 666 13 42

Dipòsit Legal: B-43509-86
 www.seminaribarcelona.net

Arriba Sant Joan Baptista i, amb ell, les vacances acadèmiques. Un temps llargament desitjat, un temps marcat pel canvi de ritme, un temps en el qual sembla que és tot a l'abast de cadascú. Temps de més tranquil·litat i de pau.

El temps d'estiu és un temps immillorable per a verificar la pròpia vocació. Precisament perquè tot està menys reglat, és en aquests moments quan hom pot veure què és el que de debò l'apassiona i el mou. Si el més important és de debò Déu i els altres, i això es nota en l'horari que un mateix es fa, llavors vol dir que la vocació és seriosa i ferma. Si això no passa, llavors cal preguntar-se què està passant, ja que alguna cosa significativa no funciona.

El temps d'estiu és, certament, un temps que pot ser molt profitós i, sobretot, en la relació amb Déu. És un temps per dedicar-li, precisament, més temps al qui ha de ser el primer en les nostres vides. És un temps per poder llegir més sobre ell per poder-lo conèixer millor. És un temps per gaudir de les meravelles que ha fet en la creació que ens ha confiat. És un temps per estar amb les persones que són també el rostre de Déu enmig nostre, ja siguin els familiars, els

amics o els més necessitats que tenim prop nostre.

Els seminaristes experimenten com aquest temps és un temps de Déu mitjançant la participació en múltiples iniciatives: pelegrinatge a Terra Santa tots els seminaristes d'etapa pastoral de Catalunya; pelegrinatge a Lourdes amb l'Hospitalitat de la Mare de Déu; convivències d'escolans; trobada de seminaristes menors de Batxillerat de tot Espanya a Barcelona; pelegrinatge a Àvila amb joves de tot Europa; servei missioner a Amèrica i Filipines; colònies i campanyes parroquials; cursos de formació teològica i litúrgica; participació en el col·loqui europeu de parròquies... És la manera de viure que de ser seminarista, no se'n fa vacances mai, que se n'és totes les hores del dia, tots els dies de la setmana i totes les setmanes de l'any!

Bon estiu a tots!
 Que sigui per a tots un veritable temps de Déu!

Mn. Josep M. Turull
 RECTOR

Segueix-nos de més a prop al Facebook, on hi trobaràs totes les activitats que fem d'una manera més immediata. Ens hi trobaràs posant "Seminari Conciliar de Barcelona".

SI VOLEU COL·LABORAR AMB UN DONATIU, PODEU FER-HO
 AL COMPTE CORRENT **2100-1047-91-0200096265**

Qüestions d'actualitat

El martiri dels cristians del S. XXI

En els darrers mesos tots hem pogut veure als mitjans de comunicació les imatges difoses per l'Estat Islàmic onen les quals presoners cristians, vestits amb roba de color carbassa, soneren executats impunement a la vista de tothom. Hem vist també altres imatges molt impactants: persones cremades vives, decapitades, esglésies bombardejades i cristians fugint de casa seva vers altres regions onen les quals la confessió en Jesucrist no sigui sinònim de mort. Probablement estiguem en el segle en què la persecució contra els cristians és més nombrosa y està més estesa geogràficament. Malauradament, hi ha molts països on els cristians són perseguits i executats, sobretot a rel de la constitució de l'Estat Islàmic.

Nosaltres, cristians d'occident, no podem restar impassibles d'avant davant d'aquest fet. És difícil saber quines actuacions podem dur a terme per ajudar alsels nostres germans persguits. Segurament no podem anar personalment a aquells indrets per oferir la nostra ajuda material i viure junts el consol de la fe. Però la persecució dels nostres germans ens pot ajudar a viure millor la nostra fe.

En primer lloc, tenim el deure de pregar per aquests germans nostres, per tal que el Senyor els sostingui en la fe i els hi doni esperança per a poder viure-la en pau. La pregària, gràcies a la comunió dels sants, arriba a aquells membres del Cos de Crist que més ho necessiten. En segon lloc, aquest fet ens ajuda a prendre consciència de que el gest quotidià de cel·lebrar l'Eucaristia, tantan normal entre nosaltes, és per als cristians perseguits una amenaça per a la seva vida. No donem per descomptat el que significa poder viure i manifestar en pau la nostra condició de cristians. Per últim, no podem passar per alt el fet que, si bé no cruentament, també a les nostres contrades està havent-hi una persecució del

Cristians coptes a punt de ser assassinats

cristianisme; una persecució silenciosa, que va erosionant de mica en mica la vida religiosa de l'home i la dimensió pública de la seva fe. És una persecució en la quèque no hi ha ni bombes ni morts, però es decreten lleis contra la vida del no-nascut, contra el model tradicional de família i contra la llibertat religiosa.

Nosaltres també estem cridats a ser màrtirs; és a dir, testimonis de la fe en Crist. La millor manera de fer-ho és vivint joiosament el cristianisme; mostrant que la presència del Senyor travessa i sosté totes les dimensions de la nostra vida: la família, el treball, el temps lliure, l'amistat, la cultura, etc. Occident necessita aquest testimoni per part nostre.nostra. La nostra cultura europea, radicaaarrelada en l'Evangelí, està perdent els seus orígens, vol escapar les seves pròpies arrels. És moment doncs de testimoniar que el cristianisme no és només una tradició o unes normes de conducta, sinó la relació personal amb el Crist que, en el camí de la vida, porta a cada home a la vida en plenitud que tant desitja.

Mn. Miquel Ramon
FORMADOR

FEBRER

El **dia 25** vam tenir el testimoni de dos sacerdots del Instituto Español de Misiones Extranjeras (IEME).

MARÇ

El **dia 2** vam celebrar l'admissió als ordes d'en Jordi Salvany i d'en Melcior Trèmols. La celebració fou presidida pel Sr. Cardenal Lluís Martínez Sistach.

El **dia 3**, un grup de Seminaristes vam visitar el Palau Güell gaudint d'un concert d'orgue que hi va fer en Joan Francesc Cortés.

Els **dies del 3 al 5**, els seminaristes del curs Propedèutic van fer una sortida a Montserrat i Manresa.

El **dia 7** tinguérem el recés espiritual mensual, que enguany va estar predicat pel Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés.

El **dia 8** tinguérem la jornada amb els pares i familiars dels seminaristes.

El **dia 19** vam celebrar la Solemnitat de Sant Josep. En aquesta jornada vam tenir, al matí, el dia

Sortida al Bisbat de Vic

de les Facultats, i a la tarda la trobada dels seminaristes del Seminari de Barcelona, del Seminari de Terrassa i del Seminari Interdiocesà. La celebració va tenir lloc en aquest últim Seminari.

El **dia 20** vam tenir una vetlla de pregària per les vocacions a la capella del Seminari.

El **dia 22**, dia del Seminari, el Sr. Cardenal de Barcelona va conferir el diaconat a en Marc Labori i en Jordi Salvany, a la Basílica de la Sagrada Família.

El **dia 26** tinguérem la celebració comunitària de la penitència.

El **dia 31**, els seminaristes de

Barcelona van assistir a la Missa Crismal i al dinar que tot seguit es va fer al Seminari de Barcelona amb els preveres i amb el Sr. Cardenal.

ABRIL

El **dia 1**, els seminaristes de Sant Feliu de Llobregat, van assistir a la Missa Crismal i al dinar que tot seguit es va fer amb els preveres i el Sr. Bisbe.

Dels **dies 2 al 5**, els seminaristes de Barcelona de la residència de Sant Josep Oriol, van assistir als oficis de Setmana Santa a la Catedral del Barcelona. Els seminaristes de la residència de Sant Josep de la Muntanya ho feren a les

Vetlla de Pregària per les Vocacions

Trobada d'escolans

Crònica

febrer - juny

parròquies on col·laboren habitualment. Els seminaristes de Sant Feliu de Llobregat celebraren la Setmana Santa a les seves parròquies i a la Catedral de Sant Feliu de Llobregat.

Dels **dies 16 al 18** d'abril, vam assistir al IV Congrés Litúrgic de Montserrat, que va tenir lloc a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona.

El **dia 18** vam tenir el recés mensual a Tiana, predicat pel P. Juli González ocd.

El **dia 25** va tenir lloc al Seminari de Barcelona la Trobada d'Escolans de l'Arquebisbat de Barcelona.

MAIG

El **dia 17**, els seminaristes de Sant Feliu de Llobregat van participar a Montserrat en el Xè aniversari de la creació de la diòcesi.

Dels **dies 19 al 21**, els seminaristes de Propedèutic van fer una sortida a Vic per a conèixer el bisbat i els llocs verdaguerians.

JUNY

El **dia 2** el bisbe Agustí Cortés conferí el lectorat i l'acolitat a un

Agenda

JUNY

Del **22 al 30**: Pelegrinatge a Terra Santa amb els seminaristes de Catalunya que enguany acaben els estudis.

Del **25 al 29**: Pelegrinatge a Lourdes amb l'Hospitalitat.

JULIOL

De l'**1 al 4**: Convivències

Sobretaula amb el Sr. Cardenal

bon grup de seminaristes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat. La celebració tingué lloc a la capella del Seminari de Barcelona.

El **dia 3** vam celebrar l'Eucaristia de final de curs de les Facultats de Filosofia i de Teologia.

El **dia 7**, els seminaristes de Barce-

lona i els de Sant Feliu de Llobregat participaren a les seves respectives catedrals de la Solemnitat del Corpus Christi.

El **dia 18** tinguérem l'admissió als ordes d'en Marc Aliguer, en Carles Ballbé i l'Adilson Tolentino, i la celebració de final de curs al Seminari.

Trobada amb les famílies

d'Escolans.

Del **12 al 16**: Trobada de seminaristes de batxillerat de tota Espanya al Seminari de Barcelona.

AGOST

Del **2 al 9**: Pelegrinatge a Àvila amb la delegació de joventut.

Del **23 al 29**: Exercicis Espirituals d'Etapa Pastoral a Caldes de Montbui, predicats pel Sr. bisbe Sebastià Taltavull.

SETEMBRE

Del **7 al 9**: Trobada d'inici de curs al Seminari i a Tartera.

Dia 14: Inici de les classes del curs 2015-2016.

Visita dels sacerdots del IEME

El passat dimecres vint-i-cinc de febrer, els seminaristes del Seminari Conciliar de Barcelona vam rebre la visita de dos sacerdots missioners del Instituto Español de Misiones Estrasgeras (IEME).

Els coneguèrem en primer lloc en la celebració de la Santa Missa, en la qual un dels dos missioners va predicar l'homilia comentant, a més de les lectures, algunes de les seves vivències a l'Àfrica, on islam i cristianisme conviuen. Les lectures del dia eren idònies per a l'encontre amb missioners: la primera narrava la predicació de Jonàs a Nínive i la conversió d'aquesta ciutat sencera juntament amb l'inici de fortes penitències per agradar a Déu (en relació amb el salm següent en què es demana misericòrdia a Déu envers un esperit penedit) i la lectura evangèlica mostrant com Crist exhorta a la necessitat de la conversió per a la salvació. Lectures que mostren el perfil del missioner: anunciar Déu, fer que els cors es converteixin a ell, per tal que aquestes persones puguin gaudir finalment de la vida eterna en Crist.

Així, després de la missa i del

Els missioners amb els seminaristes

sopar, vam parlar amb l'altre missioner espanyol, de missions a Nicaragua. Va començar parlant de què era l'IEME, una organització de missioners diocesans, incardinats a la diòcesi d'origen i no pas a la diòcesi on es troba la missió. Ell estava en un equip en el país de Nicaragua, en el Vicariat Apostòlic de Bluefields, i ens va anar definint i mostrant la seva feina allà com a missioner.

En primer lloc, les infraestructures són quelcom escàs, moltes pertanyen a les esglésies de diferents confessions; la població encomanada es troba concentrada a la capital (Managua), però molta altra es troba en

petits poblats selvàtics. Això força a organitzar múltiples gires missioneres que permeten que en aquests pobles hi arribin sacerdots dos cops a l'any, celebrant en un parell de dies tots els sa-

graments. En aquest context, cal una formació de laics gran per tal que aquests imparteixin la catequesi o facin de ministres extraordinaris de la comunió, és un territori amb la mida de tres cops Catalunya (per bé que població inferior) amb només trenta sacerdots. El missioner que parlava havia estat treballant en una parròquia de Bluefields amb les seves gires, com a formador del seminari menor de Sant Pius X i formant laics.

Amb aquesta trobada, vam poder conèixer una realitat missionera en un país del tercer món, veient el paper fonamental que té l'Església en aquests contextos, sent el que estructura la forma de viure, així com també vam veure una gran xarxa de formació de laics que als nostres països sembla impossible.

Tot escoltant el testimoni

F. Xavier Lucena Peris
PROPEDEÛTIC

Setmana Santa al Seminari

Durant la passada Setmana Santa, els seminaristes dels tres primers cursos de l'arxidiòcesi de Barcelona vam poder viure les celebracions litúrgiques a la nostra Catedral, ocasió que ens va ajudar a viure amb especial atenció i intensitat els Sants Misteris.

La Setmana Santa al Seminari va començar amb la Missa Crismal, el dimarts dia 31 de març, en la qual els preveres de l'Arxidiòcesi van renovar les promeses sacerdotals. En aquesta celebració en què es van beneir els olis i es consagrà el crisma, el cardenal va obsequiar aquells capellans i diaques que al llarg de l'any celebren tant les noces d'Or ministerials com les d'Argent; eren 17 en total. Acabada la celebració, es va convidar tots els mossens a dinar al Seminari, dinar en qual hi vam participar també els seminaristes, la qual cosa va oferir l'ocasió de conèixer-los més.

Dos dies més tard, el dijous, ens vam tornar a reunir al seminari. Mn. Miquel ens va explicar al matí el sentit del tríduum pasqual, el qual estava a punt de començar. Havent dinat, vam quedar a la Catedral per preparar la celebració del vespre i del Divendres Sant. Acabat l'assaig dirigit amb alegria i paciència per Mn. Josep Vives, vam tenir una estona lliure que vam aprofitar per passejar pels voltants de la Catedral.

La celebració la l'Últim Sopar, en el qual Jesús, després de celebrar la Pasqua amb els Apòstols, va instituir l'Eucaristia i el sacerdoci ministerial, va començar puntualment a les 19.30h. Durant la celebració, seguint l'exemple de Jesús, el Sr. Cardenal dugué a terme el lavatori dels peus a alguns dels joves escolans de la Catedral, signe de servei i humilitat. La Missa va acabar amb la processó cap a la capella del Sant Crist de Lepanto, on vam portar la reserva eucarística.

El dia següent, divendres, va començar amb la pregària de l'Ofici de Lectura i Laudes amb els canonges de la Catedral. Un ofici solemne que ens endinsava cada cop més en la Passió del Senyor. El dinar va ser al Seminari, i a la tarda començava a les 17.00 la celebració de la Passió, on es va descobrir progressivament la creu per venerar-la. Al final de la celebració vam sortir en processó

per la plaça de la Catedral acompanyant Jesús en la seva passió i mort amb la pregària del Via Crucis.

El dissabte, després d'haver resat l'Ofici de Lectura i les Laudes al cor de la Catedral i d'assajar la Vetlla Pasqual, vam anar d'excursió a Sant Miquel del Fai, un antic monestir benedictí del segle X situat a la vall del Tenes, a la localitat de Bigues i Riells. Vam passar allà el dia fins al vespre, ja que a les 22.00 estàvem al claustre de la catedral amb les llums apagades i el foc cremant a punt d'encendre el ciri pasqual, símbol de Jesús resuscitat, que il·lumina donant-se a si mateix. Un cop finalitzada la celebració litúrgica, vam festejar la resurrecció a la cuina del Seminari menjant la tradicional mona.

L'últim dels dies sants, el Diumenge, després d'un bon esmorzar a la comunitat amb xocolata desfeta i pastes, ens arreglem per a l'eucaristia de resurrecció del Senyor. Amb aquesta eucaristia a la Catedral, finalitzava la Setmana Santa al Seminari i començaven les merescudes vacances. A carregar les piles!

Carlos Bosch
2N FILOSOFIA

Pregària-Testimoni

Els cristians perseguits dels nostres temps

El divendres dia 8 d'abril els seminaristes de la residència de Sant Josep Oriol ens vàrem afegir a la pregària i nit de testimonis que organitzava conjuntament Ajuda a l'Església Necessitada i la Delegació de Joventut de Barcelona. La pregària va començar amb un cant de lloança i les paraules del director d'Ajuda a l'Església Necessitada, Javier Menéndez.

El primer testimoni va ser el pare Kennet. Va néixer a Nigèria en una família cristiana. Quan va fer 18 anys, enganyat, es posà en mans de la màfia per anar a Europa. Les màfies el van estafar reiteradament i va haver de viure al carrer, on va ser colpejat molt sovint i estafat reiteradament. L'any 2000 va aconseguir creuar a la Península, però fer-ho no va ser fàcil. Dues pasteres van sortir de port carregades amb 98 persones cadascuna, al travessar l'estret l'altra pastera va bolcar i el drama va ser increïble, van quedar sense benzina i l'onatge va portar-los fins a l'extrem. En aquella situació va demanar a Déu que el salvés i ell li entregaria la seva vida. Va sobreviure, i després d'uns anys donant tombs, va entrar al seminari, i fa dos anys que és prevere. El pare Kennet, tot haver viscut la realitat de les pasteres, també coneix la realitat dels cristians del seu país, doncs la seva família hi viu. Ens explicà que Boko haram, vol eliminar tot allò que sembla Europeu i els cristians. Ens explicà com la nit de Nadal al nord de Nigèria van matar 100 cristians. El seu missatge no és de terror, sinó de fe. Els cristians continuen vivint la seva fe, no la perden. A Nigèria es viu un autèntic infern, però els cristians són una mostra de fortalesa: després d'un atemptat, l'endemà s'aixequen i tornen al lloc i pregunten per les víctimes i les famílies. Si els toca morir, ho fan tots junts. Déu està acompanyant els cristians. Ens va demanar la pregària per tots aquells que cada matí, quan surten de casa, han de decidir entre mort i

vida. Vida: anar a Missa i tornar; mort: anar i no tornar.

El pare Douglas és d'Iraq. Van dinamitar la seva parròquia i va patir nou dies

de captiveri i tortures. Ens explica que l'església de la qual ve es coneix com l'església de la sang o la dels màrtirs. Al seu país els cristians viuen entre dos focs, entre el sunnites i xiïtes, entre Estats Units i l'Iraq, etc. Una vegada celebrava la Missa en la seva parròquia, la seva missa és tota cantada, i va començar a sentir com atacaven, així va començar a cantar més i més fort. Ells van fallar, però van trobar-se enmig d'un bombardeig, havien volat una mesquita xii i els cristians es trobaven al mig.

Ens explicà: "Un diumenge, em dirigia a veure un amic. Van bloquejar-me per la carretera, em van fer baixar del cotxe, em posaren una bena al cap i em colpejaren. Després em pujaren al maleter d'un cotxe i em traslladaren a una casa. Allà em tancaren a una habitació. Vaig estar quatre dies sense beure aigua. Des d'aquell dia dormo no més de dues hores seguides i sempre amb una ampolla d'aigua al costat, tinc sempre aigua a prop, per superar l'angoixa viscuda. Durant el matí parlava amb els segrestadors, els aconsellava, i a la nit ells mateixos em colpejaven de forma abusiva." Després de 9 dies de captiveri, alguns de la seva Església pagaren el seu rescat i va sortir lliure. "Viure com a cristià a l'Iraq és gairebé impossible, però encara continuem allà, sigui quina sigui la dificultat, caiem i ens aixequem. Som una Església que mai no es rendeix." L'últim testimoni va ser una monja xinesa, sor Josefina, la qual ens va explicar la situació que es viu en el seu país de persecució i censura. On no es pot parlar amb llibertat ni mostrar-se cristià. Per acabar, recollint tot el que s'havia viscut, es va fer una adoració Eucarística, en un clima profund de pregària, s'encomanaven tots els cristians perseguits.

Basílica de Santa Maria del Pi durant els testimonis

El Pare Kennet donant el seu testimoni

Sergio Adán Delgado
CURS PROPEDÈUTIC

Ordenacions

Ordenacions Diaconals a Barcelona

En Melcior Trèmols i en Marc Labori ordenats a la Sagrada Família

El passat 22 de març a la Sagrada Família foren ordenats de diaca dos germans seminaristes: en Melcior Trèmols i en Marc Labori. La celebració fou viscuda amb molta alegria i molt de goig, en el qual se celebrava també la festa de sant Josep, patró del Seminari. Fou presidida pel Cardenal Lluís Martínez Sistach i concelebrada per més de cinquanta preveres i diaques, acompanyant-los també els seus companys seminaristes i els seus familiars i amics.

La celebració va començar just després de l'arribada de la imatge de sant Josep dels Pobres, que va ser rebuda pel Sr. Cardenal a la porta del naixement, que havia estat portada pels carrers de Barcelona pels joves de Sant Josep. Després de dipositar la imatge al presbiteri, va començar la processó d'entrada amb el cant 'Tu ets el nostre Déu Salvador', cantat per les corals en les quals en Melcior ha estat cantaire durant molts anys, que no es varen voler perdre la celebració d'un dia tan important.

Abans de l'homilia hi va haver la crida i elecció dels candidats al diaconat. A continuació, durant l'homilia, el Cardenal va recordar la seva exhortació pastoral 'Senyor, què maneus que faci jo?', seguint la frase de santa Teresa de Jesús i el lema del Dia del Seminari, i va parlar molt directament als joves perquè ens preguntéssim que vol Déu de nosaltres. Va exhortar-nos a buscar la nostra vocació, ja sigui ser sacerdots, casats o

religiosos, ja que, seguint el que Déu vol de nosaltres, és com serem més feliços, ja que Déu només vol per a nosaltres la felicitat. Amb això va posar en Marc i en Melcior com a exemples de persones que segueixen la seva vocació.

Després de l'homilia, els ordenands van manifestar el seu compromís davant del bisbe i del poble de Déu, i a continuació es van prostrar durant el cant de les lletanies. L'ordenació arriba al centre amb la imposició de les mans per part del Cardenal i l'oració consacratòria, de la que les paraules centrals són: 'Feu davallar, Senyor, damunt d'ell l'Esperit Sant, que l'enforteixi amb el do de la vostra gràcia septiforme, perquè pugui complir fidelment el seu ministeri'. A continuació foren vestits amb les vestidures pròpies del diaca, que són l'estola creuada i la dalmàtica, i finalment reberen el llibre dels Evangelis amb les paraules següents: 'Rep l'Evangelí de Crist, del qual has estat fet missatger; i creu el que llegeixes, ensenya el que creus i practica el que ensenyis'. Amb el bes de pau del Cardenal es va segellar l'acceptació dels nous diaques. Finalment, els diaques presents van saludar-los afectuosament donant-los la benvinguda a l'orde dels diaques.

La celebració va continuar amb els nou diaques servint l'altar i, al final de la mateixa, tots dos van dirigir unes paraules d'agraïment. Van agrair al Cardenal, als formadors del seminari, a les comunitats parroquials i als familiars tot el suport rebut i les pregàries, i van acabar cantant junts el salm 'Serviu al Senyor amb alegria' demostrant així que el diaconat és un servei als altres.

Desitgem que segueixin fidels a la crida de Déu i que continuïn el seu camí cap al presbiterat, encomanant-los a la Mare de Déu perquè intercedeixi per ells davant el seu Fill, nostre Senyor.

Joan Francesc Ribot
CURS PROPEDÈUTIC

Els nous diaques amb el Sr. Cardenal

Seminari Menor

Vida del Seminario Menor

Ya nos encontramos en la recta final del curso y hay mucho camino recorrido que queremos compartir de la vida en el Seminario Menor de Barcelona. Como sabéis, puesto que lo hemos comentado en otros artículos, la vida del Seminario Menor está marcada por momentos de estudio, de oración y vida comunitaria. Este curso hemos tenido una experiencia nueva a nivel de estudio, pues cuando han comenzado las evaluaciones trimestrales, los seminaristas se quedan el fin de semana a estudiar. Así lo hicimos el fin de semana posterior a Pentecostés. Fue una jornada en la que estudiamos mucho, pero también rezamos y pudimos ir a la playa de la Barceloneta el viernes 30 de mayo después de un día de estudio intenso, donde cenamos, jugamos y algunos valientes se bañaron. Para mí ha sido sorprendente ver que es posible combinar el trabajo, la oración y la diversión. Lo hemos vivido en este fin de semana en el Seminario. Esta

Confirmación de Daniel

experiencia se puede hacer extensiva a toda la vida del Seminario Menor, que está marcada por esta inquietud que a muy temprana edad se manifiesta en los chicos y que la Iglesia acompaña para que madure; de modo que, si Dios quiere, pueda acabar en la ordenación sacerdotal. Como veis, la vida en el Seminario Menor, dentro de la normalidad, reconoce que se puede vivir con alegría la vocación. Otra de las

experiencias que queríamos compartir es que un día, después de cenar, fuimos a Montjuïc, donde pudimos disfrutar de las vistas nocturnas de Barcelona, y pudimos rezar las completas al lado del MNAC. Además, en el último encuentro del Seminario Menor en Familia que tuvimos, pudimos participar de la plegaria de Taizé, organizada en santa María del Mar. Con estas tres experiencias, os queremos compartir que la vida del Seminario Menor es intensa, pero que disfrutamos de las oportunidades que se nos ofrecen: oración, estudio y convivencia. También hemos sido partícipes de la alegría de dos seminaristas menores, Daniel y Wei-lian

Paseo por Montjuïc

Confirmación de Wei-lian

–del seminario menor en familia- que han recibido la confirmación.

Trobada d'Escolans

Con el lema “las olimpiadas de la fe” el pasado sábado 25 de abril se celebró el encuentro de monaguillos. Como es habitual, en esta jornada se trata de que se encuentren los monaguillos de las diferentes parroquias de Barcelona, para tener una jornada lúdica, siempre con un aspecto catequético de fondo. En la primera parte del encuentro se participó de una gincana, organizada por Pep Roca (seminarista mayor) con la colaboración de los seminaristas mayores. Pudimos pasar una jornada alegre que concluyó con la celebración de la Eucaristía. Después de la comida y la entrega de premios nos despedimos hasta el próximo año.

Mn. José Fernando Campoverde
FORMADOR DEL SEMINARI MENOR

Ministeris d'acòlit i lector

Una celebració joisament desbordant és el qualificatiu que millor defineix l'Eucaristia que va tenir lloc el passat 2 de juny a les 20h a la capella del Seminari Conciliar de Barcelona. La cerimònia, en la que van ser instituïts nou seminaristes en els ministeris de lector i acòlit, va ser presidida pel bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés Soriano, i concelebrada per Mn. Josep Maria Turull, rector del Seminari, Mn. Joan Pere Pulido, representant dels seminaristes del Bisbat de Sant Feliu, els formadors del Seminari i més d'una vintena de

preveres.

Van ser instituïts lectors els seminaristes Jordi Mondragón, Mario Pardo, ambdós de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, i Adilson Tolentino de l'Archidiòcesi de Barcelona. Els seminaristes Pere Alavedra, Marc Aliguer, Carles Ballbé, Alberto Moreno-Palanques, Josep Roca, Jordi Salvany i Adilson Tolentino de l'Archidiòcesi de Barcelona, van ser instituïts acòlits.

A la cerimònia hi van acudir més de dos centenars de persones, entre familiars, amics i

parroquians vinculats als seminaristes. Aquesta assistència tan expressiva va fer que els seminaristes se sentissin notablement recolzats en aquest moment singular de la seva formació.

En un ambient de recolliment i expectació, l'assemblea escoltà atentament l'homilia. En la seva intervenció, el Bisbe Agustí va remarcar que el lector instituït ha de configurar-se com un intèrpret de la Paraula de Déu. Això implica que, a més de saber llegir, cal aprendre a comunicar les coses de

Seminaristes rebent el ministeri de lector

Déu als homes i parlar de les coses dels homes a Déu.

Parlant als acòlits, posà èmfasi que la seva activitat no està limitada al servei de l'altar i a la realització d'uns ritus, sinó

que ha d'expressar una manera de viure íntimament configurada a l'Eucaristia. D'aquesta manera, el seminarista també pot ajudar els altres a portar una vida veritablement eucarística.

Recordant la lectura de la missa, el Bisbe de Sant Feliu evocà Job que va mantenir la seva fidelitat a Déu, malgrat els contratemps trobats en l'itinerari de la seva vida. Parangonant el seu exemple amb la vocació al sacerdocí, va concloure la predicació exhortant els seminaristes a respondre amb determinació i generositat a la crida de l'Església. Al final de la missa, Mn. Turull manifestà el seu agraïment a tots els presents convidant-los a un refrigeri en el qual van poder felicitar als nous instituïts.

Seminaristes rebent el ministeri d'acòlit

Adilson Tolentino
ETAPA PASTORAL

Curs Propedèutic

Sortida al bisbat de Vic

El passat mes de maig, els alumnes del curs propedèutic vàrem anar de visita a diferents indrets del bisbat de Vic, sempre des d'una visió eclesial. La nostra visita començà pel romànic que es conserva avui dia, en gran part al museu episcopal. En destaca la col·lecció de frontals d'altar. Els frontals d'altar són unes taules de fusta decorada amb motius crítics o de sants que se situaven al davant de l'altar per tal de vestir-lo. A diferència dels frontals d'altar que podem trobar a altres museus, els del museu episcopal de Vic són, en la seva gran majoria, sense relleu: únicament són pintures. Aquestes pintures conserven tota la força del missatge que l'artista va voler transmetre i no tenen res a envejar a les dels nostres artistes contemporanis. El repàs pel romànic continuà

A la Plaça de la Catedral de Vic

amb la visita dels monestirs benedictins de Ripoll i de Sant Joan de les Abadesses. Ripoll té un pes molt important en la història de Catalunya perquè és considerada pels historiadors com el bressol de Catalunya: allí va començar la reconquesta de mans del compte Guifré el Pilós. El pas del temps, però, s'ha cobrat la vida monacal d'aquests dos monestirs: l'un va patir les guerres carlines, la desamortització i la guerra civil; l'altre va patir una persecució ciutadana contra les monges que hi habitaven, i la canongia agustiniana que acollí posteriorment també va desaparèixer. Avui cap dels dos monestirs no acull monjos ni monges, en canvi funcionen com a esglésies de les seves respectives parròquies.

El segon dia de la visita al bisbat el dedicarem a les pedres vives

de l'Església. Al matí vàrem visitar la casa dels pares claretians i ens instruïren sobre la vida del seu fundador, Sant Antoni Maria Claret, i l'espiritualitat de la congregació. El pare Claret tenia molt interès en la formació espiritual del poble fidel i es va dedicar gairebé tota la seva vida a predicar la Paraula i escriure breus llibres d'espiritualitat. Era molt important que els llibres fossin curts i petits per tal que no fes mandra de llegir-los. A més, com més petits fossin els llibres era més fàcil per als soldats de dur-los a la guerra. El seu llibre més famós, "Camí dret y segur per arribar al cel", assoleix

més de 25 edicions en els dos primers anys de publicació.

Al convent de les carmelites descalces ens reberen a la tarda i poguérem dialogar amb elles sobre alguns dels temes que tenim més presents en la nostra situació: vocació al ministeri, quantitat de vocacions religioses, vida de pregària, fraternitat comunitària entre d'altres. A continuació, el Sr. bisbe, Romà Casanova, ens rebé al palau episcopal. Tractàrem pràcticament els mateixos temes que amb les carmelites, però ara des del punt de vista d'un pastor. Concloguérem el dia celebrant l'Eucaristia a la catedral de Sant Pere, rodejats pels llenços d'en Sert que representen la cara més amarga de la història de la salvació: l'expulsió del paradís, la passió de Jesús i el martiri dels Apòstols.

Per finalitzar la visita a Vic, recorreguérem els indrets on va néixer i viure un dels grans poetes catalans, Mn. Cinto Verdaguer. Assabentats de la seva història, de com va estudiar al seminari de Vic, que va guanyar els jocs florals amb la seva obra "l'Atlàntida", que va exercir el seu ministeri a la companyia naviliera del marquès de Comillas i que va acabar els seus dies com a beneficiat de la parròquia de la Mare de Déu de Betlem; tornem a Barcelona amb l'esperit eixamplat, amb l'advertència de la duresa del món i amb moltes ganes de continuar aquest camí que ara fa vuit mesos iniciàrem tot entrant al Seminari.

Pau Manent Bistué
CURS PROPEDÈUTIC

Camí vers l'ordenació

Admissió als Ordes Sagrats

El dia abans, el Director espiritual del Seminari, m'havia preguntat: "et sens preparat?". Jo li vaig respondre: "No ho sé ben bé." Ara, deixant que el temps transcorri, he reflexionat molt sobre aquella pregunta i la meua resposta. He de dir que ni tan sols estic segur que hom pugui estar mai completament preparat per a una decisió com la que se'ns encomanava aquell dia.

El passat dos de març, amb el meu company i germà en la fe Melcior Trèmols, després dels anys compartits de preparació al Seminari Conciliar de Barcelona, vam ser admesos als Ordes Sagrats en una cerimònia celebrada a la capella del mateix Seminari, de manera molt íntima. Presidia el Cardenal Arquebisbe i ens acompanyaven el nostre rector, formadors i director espiritual, els sacerdots més pròxims a nosaltres, la nostra família més directa, feligresos de les nostres parròquies de La Concepció i Sant Ramon de Penyaforç i companys de l'Institut Superior de Ciències Religioses.

El culte a Déu en l'Església Catòlica, des de temps molt antic, recau de forma institucional sobre fidels que reben ministeris amb encàrrec litúrgic i caritatiu. Aquests ministeris han anat canviant al llarg dels anys i es van convertir, en determinat moment, en institucions prèvies a l'Orde Sagrat. Així, després del Concili Ecumènic Vaticà II, els ordes menors van passar a denominar-se ministeris. L'accés al clergat no s'obté fins a l'ordenació diaconal. Els ministeris són laïcals, però, per als qui ens preparem per al presbiterat, representen els passos previs a l'ordenació, obligatoris i només dispensables per la Santa Seu. Obtinguts aquests, l'aspirant ha de manifestar, públicament, en el ritu de l'Admissió als Ordes Sagrats del Diaconat i Presbiterat, la

Pregària de benedicció

seua voluntat de rebre el Sagrament de l'Orde, propòsit que ha de ser acceptat per la Comunitat encapçalada en l'acte pel Bisbe.

Aquí és, potser, on radica el quid de la qüestió: la manifestació pública, l'acceptació del compromís en comunió. No n'hi ha prou amb un compromís personal i íntim; cal que la Comunitat conegui i accepti la nostra disposició i demani la benedicció de Déu per al camí que hem de seguir vers l'ordenació.

Segurament cap de nosaltres, arribat aquest punt ens sentim preparats per un tal pas però, sigui com sigui, a la meua resposta que aquell dia vaig donar al Director Espiritual, el 2 de març hi vaig afegir: "sóc aquí". Ho varem declarar, en Melcior i jo, davant l'Església: som aquí, amb totes les conseqüències. Som aquí, per què es faci en nosaltres la voluntat del Pare.

Aquell era un bon moment per donar les gràcies a tots els qui han estat prop nostre en aquest camí: als qui ens donen suport i als qui ens suporten, als qui ens ensenyen, ens formen i ens guien. Als qui ens acompanyen. Als qui resen per nosaltres i als qui per nosaltres pateixen. També als qui ja són a la Casa del Pare. Per a mi va ser un moment per dedicar el meu record i la meua gratitud al meu rector, Mossèn Joan Rovira, al Cel sia. I avui hi afegeixo Mossèn Miquel Codina, que m'acompanyà en aquella ocasió i que ara ja reposa en la pau del Senyor. En Melcior va ser ordenat diaca vint dies més tard. Som aquí i seguim endavant!

Al final de la Celebració

Jordi Salvany i Guerrero
3R. ISCREB

Seminari Conciliar de Barcelona

ENCUENTRO DE SEMINARISTAS MENORES DE BACHILLERATO EN BARCELONA

12-16 DE JULIO DE 2015

